

[Hjortnæs.]

Af praktiske grunde tror jeg derfor, det er fornuftigt, at vi har en særlig militær straffelov, som nærmere beskriver de forseelser, som kan rammes med en kriminalretlig reaktion og med et disciplinarmiddel.

Det er også praktiske grunde og hensigtsmæssige betragtninger, der får mig til at acceptere, at man ikke opererer med en speciel militær straffelov for krigstid. Overgangen fra fred til krig vil i givet fald være glidende, og der kan næppe være tvivl om, at det vil volde nogen vanskelighed at afgøre, hvornår den ene lov er trådt ud af kraft og den anden i funktion.

Umiddelbart er det vanskeligt at forstå, at en afkriminalisering med afskaffelse af vagtarrest og kvarterarrest vil forringe den militære disciplin. Det register af disciplinarmidler, rettergangscheferne råder over, er så vidtspændende, at det må være muligt ved hjælp af dem at klare de problemer, der melder sig i dagligdagen.

Man må i den forbindelse ikke glemme, at rettergangscheferne har fået et nyt middel i hænde og efter min opfattelse et meget stærkt middel, måske et for stærkt middel. Jeg tænker her på retten til at tilbageholde en person i 3 uger på tjenestestedet. Man må heller ikke glemme, at afgrænsningen mellem disciplinarmiddel og straf afgøres alene af rettergangscheferne, og er han i tvivl, skal han bruge disciplinarmidler.

Må jeg i øvrigt i forbindelse med reglerne om 3 ugers tilbageholdelse spørge forsvarsministeren, om der er tale om en form for administrativ frihedsberøvelse, der dækkes af grundlovens § 71, stk. 6?

Det har været hævdet, at bødestraf ikke er en velegnet straf for det militære personale. Ifølge den gældende militære straffelov kan der kun idømmes bøder i forbindelse med hjemsendelsen, idet en eventuel idømt straf konverteres til en bødestraf.

De militære straffesager, der har været kørt efter de pågældendes hjemsendelse, har været ret belastende og meget kostbare. Efter de nye regler kan man idømme en bøde straks og derved spare omkostningerne, og bøden kan endvidere tages af hjemsendelsespengene. Der er således tale om et ret effektivt middel, som i en given situation kan bringes i anvendelse.

Vedrørende den militære straffelov i øv-

rigt hæfter jeg mig ved, at man fortsat opererer med begrebet irrettesættelse som en straf. Dette kan i hvert fald ikke forsvares ud fra en logisk vurdering, men måske ud fra praktiske hensyn. Jeg må således gå ud fra, at straffen irrettesættelse først og fremmest er tænkt anvendt på det faste befalingsmandskorps, på hvilket man jo ikke kan anvende en række af de disciplinarmidler, som man anvender på det værnepligtige mandskab.

Endvidere hæfter jeg mig ved, at begrebet mindstestrafte er fjernet stort set overalt i forslaget til den militære straffelov, og det finder jeg er et meget væsentligt fremskridt.

Endelig kan jeg udtrykke min tilfredshed med, at loven ifølge lovforslaget vil fremtræde mere kortfattet, forskellige overlappingsninger er ophævet, og loven vil blive betydelig mere overskuelig og lettere at læse.

Min kritik vedrørende forslaget til straffelov går alene på de betænkeligheder, man ud fra en retssikkerhedsbetragtning må nære til de brede formuleringer, der anvendes i §§ 15 og 23:

Sådan som jeg læser lovforslaget, er der også i mit sind skabt tvivl om, hvorvidt bemærkningerne til § 16 om anvendelsen af § 15, hvor det drejer sig om uagtsomme handlinger, i realiteten ophæver § 10, som generelt taler om, at uagtsomhed ikke straffes uden særlig hjemmel.

Jeg skal også gøre den bemærkning, at lovforslagets kapitel 8 indeholder straffesammenfatninger, som overskrider de rammes, socialdemokratiet i sit retsreformforslag principielt accepterer som maksimumsrammer.

Når det er blevet hævdet, at antallet af auditører må udvides, er det efter min opfattelse helt uden bund i realiteterne. Som allerede nævnt bliver der tale om en afkriminalisering, og man kan vel generelt regne med, at cirka halvdelen af de tidligere straffe skæres bort. Derfor er der grund til at antage, at antallet af auditører kan reduceres, og ikke det modsatte, og jeg vil gerne spørge ministeren, om han kan bekræfte dette.

Det foreliggende forslag til militær retsplejelov afspejler den uenighed vedrørende spørgsmålet om påtalemyndighed, som kom til udtryk i klimaudvalgets betænkning.

Denne uenighed vedrører det principielle